

er endelig. De øvrige Medlemmer af Udvalget have ikke sluttet sig dertil, uagtet det i og for sig er klart, at det har et Forbilledet i Reglen om Forfatterret, hvor der træffes saadanne Bestemmelser om Kreditorers Forsølgelse og de Begrænsninger med Hensyn til Offentliggørelse af et tidligere udbgivet Værk efter Forfatterens Død, altsaa de Regler, som findes i § 12. Men vi have ikke troet, der var en Trang til en saadan Bestemmelse, idet der i det virkelige Liv ikke synes at være nogen Tilbageholdenhed med Hensyn til, hvad der offentliggøres eller sælges af afdødes kunstneriske Efterladenskaber, og vil i Reglen med Rette ikke udvise nogen særlig Tilbageholdenhed i saa Henseende; thi naar en Kunstner er af Rang, er der al Tid et Publikum, der vil sætte Pris paa at saa selv den mest ufuldkomne Skitse af ham, og det betynder altsaa en Værdi, som ikke bør undrages vedkommende Arving eller Kreditor, og vi tro, at det er en ren Sjældenhed, at Forholdet skulde være det, at det i Virkeligheden var en Kunstners Anseelse om at gøre, at slikt ikke fandt Sted. I alt Fald har man i det virkelige Liv ikke hidtil haft en saa særlig Fintølelse, som det forekommer os, at det Forslag af det ærede Medlem hviler paa. Tilmed have vi heller ikke fundet, at den Afgørelse, som saa maatte finde Sted af Kunstakademiet, maatte al Tid vilde være den heldigste at vælge, fordi vi, saa snart vi komme ind paa saadanne Spørgsmaal, kunne tænke os kunstneriske Partier og Koterier, som maatte vilde saa en Indflydelse paa saadanne Sager, som man ikke vilde synes om. Skulde det nu endelig vedtages, skulde man følge det ærede Udvalgsmedlem i dette Punkt, saa maatte der formentlig være en Bestemmelse, som angik det Spørgsmaal, hvorledes da Kreditorerne skulde komme til deres Ret, dersom alligevel, trods Kunstakademiets Afgørelse, senere en forandret Beslutning medførte Offentliggørelsen, ellers kunde det jo benyttes til at illudere Kreditors Ret paa en meget uheldig og anstødelig Maade. Det har nu det ærede Udvalgsmedlem søgt at forebygge ved at sige i Slutningen af sit Endringsforslag, at Kunstakademiets Afgørelse er endelig. Der tror jeg at maatte sige, at der siger Forslaget mere, end det kan holde, thi det lader sig ikke gøre at sige, at en saadan Afgørelse er endelig for al Ewighed, naar de paagældende bleve enige om at offentliggøre det, saa kunde dog i alt Fald ingen i Verden hindre dem dert, og Kunstakademiet maatte dog formentlig ogsaa selv kunne forandre sin Afgørelse senere under andre Omstændigheder og i

ethvert Tilfælde, naar Tiden gaar, saa er der ingen, der respekterer slige endelige Afgørelser. Der kommer en Tid, hvor man kan sige, at man af rent kunsthistoriske Interesser kan gøre Krav paa, at det bliver offentliggjort, altsaa læser mange, mange Aars Forløb vil dette ikke blive respekteret. — Der er ved dette Afslut tillige et Forslag, jeg for øvrigt skal afvente nærmere Begrundelse af. Det er stillet af et Medlem udenfor Udvalget (Fussing), som jeg derfor kun ganske kort skal berøre, idet jeg altsaa tør udtale paa Udvalgets Vegne, at det ikke tiltræder det. Med det første Forslag maa Hensigten vistnok være at begrænse den Ret, som gives i § 31 med Hensyn til Kunstnerens Eneret til Bygningstegninger. Under det første Endringsforslag, for saa vidt deri ligger en Begrænsning, er det en Begrænsning, der gaar videre end den nu gældende Ret, og som man derfor skal være betænkelig ved at foretage, for saa vidt den maatte begrænse, hvad der er hjemlet i den gældende Ret. Det samme gælder ikke om det andet Forslag, og det vil vistnok af mange erkendes, at det er tvivlsomt, om man skal give vedkommende Kunstner ogsaa den Ret, at der heller ikke maa foretages Efterligninger af Tegninger eller Modeller, der ere udførte efter hans oprindelige Bygningstegning, eller paa Grundlag af den opførte Bygning, og jeg tror ogsaa, at det er udtalt i de Bemærkninger, hvormed Lovforslaget er forelagt, at det er et Spørgsmaal, om man bør gaa saa vidt. Det afgørende har dog vistnok været, at det hører til de Punkter, som fra Kunstakademiets Side, som det nævnes i Bemærkningerne, ere bleve krævede med stor Styrke, og lige overfor dette Krav mener jeg ikke, at det vilde være rigtigt, at forandre Bestemmelsen, saaledes som den er i Udkastet. Men mere afgørende for mig er Indvendingen mod det sidste Forslag, stillet af det ærede Medlem til § 33, hvorefter ved de paa Bestilling udførte Kunstværker Eneretten skal tilkomme Bestilleren og Kunstneren i Forening, i Mod sætning til Lovforslagets Regel, der saa at sige betragter det som en Selvfølge, at Eneretten maa tilkomme Kunstneren alene, undtagen ved bestilte Porrætter eller Portrætbuster, hvor den tilkommer Bestilleren. Jeg formoder ikke, at det er det ærede Medlems Mening ved at sige, at det tilkommer Bestilleren og Kunstneren i Forening, at Bestilleren skulde have noget som helst naturligt Krav paa Andel i det økonomiske Udbytte af Offentliggørelse eller Udgivelse af Kunstværker, thi det ser jeg ikke, der kan være Spor af Grund til. Jeg ser